

Laws and Requirements of Conversion – Talmudic Sources

A. Basic Procedure

תלמוד בבלי מסכת יבמות דף מז עמוד א
תנו רבנן: גר שבא להתגייר בזמן הזה, אומרים לו: מה ראית שבאת להתגייר? אי אתה יודע שישראל בזמן הזה דוויים, דחופים, סחופים ומטורפין, ויסורין באין עליהם? אם אומר: יודע אני ואיני כדאי, מקבלין אותו מיד. ומודיעין אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות, ומודיעין אותו עון לקט שכחה ופאה ומעשר עני. ומודיעין אותו עונשן של מצות, אומרים לו: הוי יודע, שעד שלא באת למדה זו, אכלת חלב אי אתה ענוש כרת, חללת שבת אי אתה ענוש סקילה, ועכשיו, אכלת חלב ענוש כרת, חללת שבת ענוש סקילה. וכשם שמודיעין אותו עונשן של מצות, כך מודיעין אותו מתן שכרן, אומרים לו: הוי יודע, שהעולם הבא אינו עשוי אלא לצדיקים, וישראל בזמן הזה - אינם יכולים לקבל (מז): לא רוב טובה ולא רוב פורענות. ואין מרבין עליו, ואין מדקדיקין עליו.
קיבל, מלין אותו מיד. נשתיירו בו ציצין המעכבין את המילה, חוזרים ומלין אותו שניה. נתרפא, מטבילין אותו מיד; ושני ת"ח עומדים על גביו, ומודיעין אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות; טבל ועלה - הרי הוא כיהודי לכל דבריו.
אשה, נשים מושיבות אותה במים עד צוארה, ושני ת"ח עומדים לה מבחוץ, ומודיעין אותה מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות. אחד גר ואחד עבד משוחרר. ובמקום שנדה טובלת, שם גר ועבד משוחרר טובלין; וכל דבר שחוצץ בטבילה, חוצץ בגר ובעבד משוחרר ובנדה.

אמר מר: גר שבא להתגייר, אומרים לו: מה ראית שבאת להתגייר? ומודיעים אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות. מ"ט? דאי פריש נפרוש, דא"ר חלבו: קשים גרים לישראל כספחת, דכתיב: (ישעיהו י"ד) ונלוה הגר עליהם ונספחו על בית יעקב.
ומודיעים אותו עון לקט שכחה ופאה ומעשר עני. מ"ט? א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן: בן נח נהרג על פחות משה פרוטה, ולא ניתן להשבון. (ומודיעים אותו עון שכחה ופאה).
ואין מרבין עליו, ואין מדקדיקין עליו. אמר רבי אלעזר: מאי קראה? דכתיב: (רות א') ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה, אמרה לה: אסיר לך תחום שבת! (רות א') באשר תלכי אלך. אסיר לך יחוד! (רות א') באשר תליני אליך. מפקדינן שש מאות וי"ג מצות! (רות א') עמך עמי. אסיר לך עבודת כוכבים! (רות א') ואלהיך אלהי. ארבע מיתות נמסרו לב"ד! (רות א') באשר תמותי אמות. ב' קברים נמסרו לב"ד! (רות א') ושם אקבר. מיד, ותרא כי מתאמצת היא וגו'.
קיבל, מלין אותו מיד. מ"ט? שהויי מצוה לא משהינן. נשתיירו בו ציצין המעכבין המילה וכו'. כדתנן, אלו הן ציצין המעכבין המילה: בשר החופה את רוב העטרה, ואינו אוכל בתרומה; וא"ר ירמיה בר אבא אמר רב: בשר החופה רוב גובהה של עטרה. נתרפא, מטבילין אותו מיד. נתרפא אין, לא נתרפא לא, מאי טעמא? משום דמיא מרזו מכה.

ושני ת"ח עומדים על גביו. והא א"ר חייא א"ר יוחנן: גר צריך שלשה! הא א"ר יוחנן לתנא, תני: שלשה. טבל ועלה - הרי הוא כיהודי לכל דבריו. למאי הלכתא? דאי הדר ביה ומקדש בת ישראל, ישראל מומר קרינא ביה וקידושיו קידושין.

אחד גר ואחד עבד משוחרר. קסלקא דעתך לקבל עליו עול מצות, ורמינהו: במה דברים אמורים - בגר, אבל בעבד משוחרר - אין צריך לקבל! אמר רב ששת, לא קשיא: הא ר"ש בן אלעזר, הא רבנן; דתניא: (דברים כ"א) ובכתה את אביה ואת אמה וגו', בד"א - שלא קבלה עליה, אבל קבלה עליה מטבילה ומותר בה מיד; ר"ש בן אלעזר אומר: אע"פ שלא קבלה עליה - כופה ומטבילה לשם שפחות, וחוזר ומטבילה לשם שחרור, ומשחררה

B. Ulterior Motives

תלמוד בבלי מסכת יבמות דף כד עמוד ב
מתני'. הנתען על השפחה ונשתחררה, או על העובדת כוכבים ונתגיירה - הרי זה לא יכנס, ואם כנס - אין מוציאין מידו. הנתען על אשת איש והוציאוה מתחת ידו, אע"פ שכנס - יוציא.
גמ'. הא גירות מיהא הויא; ורמינהי: אחד איש שנתגייר לשום אשה, ואחד אשה שנתגיירה לשום איש, וכן מי שנתגייר לשום שולחן מלכים, לשום עבדי שלמה - אינן גרים, דברי ר' נחמיה; שהיה רבי נחמיה אומר: אחד גירי אריות, ואחד גירי חלומות, ואחד גירי מרדכי ואסתר - אינן גרים, עד שיתגיירו בזמן הזה; בזמן

הזה ס"ד? אלא אימא: כבזמן הזה! הא איתמר עלה, א"ר יצחק בר שמואל בר מרתא משמיה דרב: הלכה כדברי האומר כולם גרים הם.

אי הכי, לכתחלה נמי! משום דרב אסי, דאמר רב אסי: (משלי ד') הסר ממך עקשות פה ולזות שפתים וגו'. ת"ר: אין מקבלין גרים לימות המשיח; כיוצא בו לא קבלו גרים לא בימי דוד ולא בימי שלמה. א"ר אליעזר, מאי קרא? (ישעיהו נד) הן גור יגור אפס מאותי מי גר אתך עליך יפול, אבל אידך לא.

One who was suspected of having relations with a maidservant who was then freed, or with a gentile who then converted, he may not marry her but if he did marry her we do not remove her from him.

Therefore, she is nevertheless a valid convert.

However, another source states: Both a man who converts for the sake of a woman and a woman who converts for the sake of a man, and similarly one who converts for the sake of sitting at the table of kings, for the sake of being among the slaves of Solomon, they are not valid converts, so says R. Nehemiah. For R. Nehemiah used to say: "Converts on account of lions, converts on account of dreams, converts of Mordechai and Esther are all not valid converts until they convert in this time." Do you think only in this time? Rather say, anytime like this time.

It was already stated on this: R. Yishak bar Shmuel bar Marta says in the name of Rav, the halakhah follows the one who says they are all valid converts.

If so, let he marry him *de facto* as well?

Because of Rav Assi, for Rav Assi said: Remove from yourself crooked speech and devious talk keep far from you (Proverbs 4:24).

The Rabbis taught: We do not accept converts in the days of the Messiah. Similarly they did not accept converts in the days of David nor in the days of Solomon. R. Eliezer says, what is the verse? "One who converts may convert while I am not with you. Whoever converts with you [in your impoverishment] will rest with you [in the world to come]" (Isaiah 54:15).

C. Acceptance of Misvot - Tosefta Demai 2:4-5

גר שקבל עליו כל דברי התורה ונחשד על דבר אחד אפי' על כל התורה כולה הרי הוא כישראל משומד עם הארץ שקבל עליו כל דברי חבירות חוץ מדבר אחד אין מקבלין אותו [גר שקיבל עליו כל דברי תורה חוץ מדבר אחד אין מקבלין אותו] ר' יוסה בי ר' יהודה או' אפי' דבר קטן מדקדוקי סופרים

A convert who accepted upon himself all of the words of the Torah but is suspected about one matter, even [if he is suspected] about all of the Torah in its entirety, behold he is like an apostate Jew.

A convert who accepted upon himself all of the words of the Torah except for one, we do not accept him. R. Yose be R. Yehudah says, even a small matter from the details of the scribes.

D. Stories

Bavli Shabbat 31a

Our Rabbis taught: A certain heathen once came before Shammai and asked him, 'How many Toroth have you?' 'Two,' he replied: 'the Written Torah and the Oral Torah.' 'I believe you with respect to the Written, but not with respect to the Oral Torah; make me a proselyte on condition that you teach me the Written Torah [only]. [But] he scolded and repulsed him in anger. When he went before Hillel, he accepted him as a proselyte. On the first day, he taught him, Alef, beth, gimmel, dalet; the following day he reversed

[them] to him. 'But yesterday you did not teach them to me thus,' he protested. 'Must you then not rely upon me? Then rely upon me with respect to the Oral [Torah] too.'

On another occasion it happened that a certain heathen came before Shammai and said to him, 'Make me a proselyte, on condition that you teach me the whole Torah while I stand on one foot.' Thereupon he repulsed him with the builder's cubit which was in his hand. When he went before Hillel, he said to him, 'What is hateful to you, do not to your neighbour: that is the whole Torah, while the rest is the commentary thereof; go and learn it.'

On another occasion it happened that a certain heathen was passing behind a Beth Hamidrash, when he heard the voice of a teacher reciting, And these are the garments which they shall make; a breastplate, and an ephod. Said he, 'For whom are these?' 'For the High Priest,' he was told. Then said that heathen to himself, 'I will go and become a proselyte, that I may be appointed a High Priest.' So he went before Shammai and said to him, 'Make me a proselyte on condition that you appoint me a High Priest.' But he repulsed him with the builder's cubit which was in his hand. He then went before Hillel, who made him a proselyte. Said he to him, 'Can any man be made a king but he who knows the arts of government? Do you go and study the arts of government!' He went and read. When he came to, and the stranger that cometh nigh shall be put to death, he asked him, 'To whom does this verse apply?' 'Even to David King, of Israel,' was the answer. Thereupon that proselyte reasoned within himself a fortiori: if Israel, who are called sons of the Omnipresent, and who in His love for them He designated them, Israel is my son, my firstborn, yet it is written of them, 'and the stranger that cometh nigh shall be put to death': how much more so a mere proselyte, who comes with his staff and wallet! Then he went before Shammai and said to him. 'Am I then eligible to be a High Priest; is it not written in the Torah, 'and the stranger that cometh nigh shall be put to death?' He went before Hillel and said to him, 'O gentle Hillel; blessings rest on thy head for bringing me under the wings of the Shechinah!' Some time later the three met in one place; said they, Shammai's impatience sought to drive us from the world, but Hillel's gentleness brought us under the wings of the Shechinah.

Bavli Menahot 44a

It was taught: R. Nathan said, There is not a single precept in the Torah, even the lightest, whose reward is not enjoyed in this world; and as to its reward in the future world I know not how great it is. Go and learn this from the precept of zizith. Once a man, who was very scrupulous about the precept of zizith, heard of a certain harlot in one of the towns by the sea who accepted four hundred gold [denars] for her hire. He sent her four hundred gold [denars] and appointed a day with her. When the day arrived he came and waited at her door, and her maid came and told her, 'That man who sent you four hundred gold [denars] is here and waiting at the door'; to which she replied 'Let him come in'. When he came in she prepared for him seven beds, six of silver and one of gold; and between one bed and the other there were steps of silver, but the last were of gold. She then went up to the top bed and lay down upon it naked. He too went up after her in his desire to sit naked with her, when all of a sudden the four fringes [of his garment] struck him across the face; whereupon he slipped off and sat upon the ground. She also slipped off and sat

upon the ground and said, 'By the Roman Capitol, I will not leave you alone until you tell me what blemish you saw in me. 'By the Temple', he replied, 'never have I seen a woman as beautiful as you are; but there is one precept which the Lord our God has commanded us, it is called zizith, and with regard to it the expression 'I am the Lord your God' is twice written, signifying, I am He who will exact punishment in the future, and I am He who will give reward in the future. Now [the zizith] appeared to me as four witnesses [testifying against me]'. She said, 'I will not leave you until you tell me your name, the name of your town, the name of your teacher, the name of your school in which you study the Torah'. He wrote all this down and handed it to her. Thereupon she arose and divided her estate into three parts; one third for the government, one third to be distributed among the poor, and one third she took with her in her hand; the bed clothes, however, she retained. She then came to the Beth Hamidrash of R. Hiyya, and said to him, 'Master, give instructions about me that they make me a proselyte'. 'My daughter', he replied; 'perhaps you have set your eyes on one of the disciples?' She thereupon took out the script and handed it to him. 'Go', said he 'and enjoy your acquisition'. Those very bed-clothes which she had spread for him for an illicit purpose she now spread out for him lawfully.

E. Rambam

רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק יג
הלכה יד - אל יעלה על דעתך שמששון המושיע את ישראל או שלמה מלך ישראל שנקרא ידידי יי' נשאו נשים נכריות בגיותן, אלא סוד הדבר כך הוא, שהמצוה הנכונה כשיבא הגר או הגיורת להתגייר בודקין אחריו שמא בגלל ממון שיטול או בשביל שררה שיזכה לה או מפני הפחד בא להכנס לדת, ואם איש הוא בודקין אחריו שמא עיניו נתן באשה יהודית, ואם אשה היא בודקין שמא עיניה נתנה בבחור מבחורי ישראל, אם לא נמצא להם עילה מודיעין אותן כובד עול התורה וטורח שיש בעשייתה על עמי הארצות כדי שיפרשו, אם קבלו ולא פירשו וראו אותן שחזרו מאהבה מקבלים אותן שנאמר ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה.

הלכה טו - לפיכך לא קבלו בית דין גרים כל ימי דוד ושלמה, בימי דוד שמא מן הפחד חזרו, ובימי שלמה שמא בשביל המלכות והטובה והגדולה שהיו בה ישראל חזרו, שכל החזור מן העכו"ם בשביל דבר מהבלי העולם אינו מגירי הצדק, ואעפ"כ היו גרים הרבה מתגיירים בימי דוד ושלמה בפני הדיטות, והיו ב"ד הגדול חוששין להם לא דוחין אותן אחר שטבלו מכ"מ ולא מקרבין אותן עד שתראה אחריתם.

הלכה טז - ולפי שגייר שלמה נשים ונשאן, וכן מששון גייר ונשא, והדבר ידוע שלא חזרו אלו אלא בשביל דבר, ולא על פי ב"ד גיירום חשבן הכתוב כאילו הן עכו"ם ובאיסורן עומדין, ועוד שהוכיח סופן על תחלתן שהן עובדות כו"ם שלהן ובנו להן במות והעלה עליו הכתוב כאילו הוא בנאן שנאמר אז יבנה שלמה במה.

הלכה יז - גר שלא בדין אחריו או שלא הודיעוהו המצות ועונשן ומל וטבל בפני ג' הדיטות ה"ז גר, אפילו נודע שבשביל דבר הוא מתגייר הואיל ומל וטבל יצא מכלל העכו"ם וחוששין לו עד שיתבאר צדקותו, ואפילו חזר ועבד כו"ם הרי הוא כישאל מומר שקידושי קידושין, ומצוה להחזיר אבדתו מאחר שטבל נעשה כישאל, ולפיכך קיימו מששון ושלמה נשותיהן ואע"פ שנגלה סודן.

הלכה יח - ומפני זה אמרו חכמים קשים להם גרים לישראל כנגע צרעת שרובן חוזרין בשביל דבר ומטעין את ישראל, וקשה הדבר לפרוש מהם אחר שנתגיירו, צא ולמד מה אירע במדבר במעשה העגל ובקברות התאוה וכן רוב הנסיונות האספסוף היו בהן תחלה.

רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק יג
הלכה א - בשלשה דברים נכנסו ישראל לברית במילה וטבילה וקרבן.

הלכה ב - מילה היתה במצרים שנאמר וכל ערל לא יאכל בו, מל אותם משה רבינו שכולם ביטלו ברית מילה במצרים חוץ משבט לוי ועל זה נאמר ובריתך ינצורו.

הלכה ג - וטבילה היתה במדבר קודם מתן תורה שנאמר וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלותם, וקרבן שנאמר וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עולות ע"י כל ישראל הקריבום.

הלכה ד - וכן לדורות כשירצה העכו"ם להכנס לברית ולהסתופף תחת כנפי השכינה ויקבל עליו עול תורה צריך מילה וטבילה והרצאת קרבן, ואם נקבה היא טבילה וקרבן שנאמר ככם כגר, מה אתם במילה וטבילה והרצאת קרבן אף הגר לדורות במילה וטבילה והרצאת קרבן.

הלכה ה - ומהו קרבן הגר עולת בהמה או שתי תורים או שני בני יונה ושניהם עולה, ובזמן הזה שאין שם קרבן צריך מילה וטבילה וכשיבנה בית המקדש יביא קרבן.

הלכה ו - גר שמל ולא טבל או טבל ולא מל אינו גר עד שימול ויטבול, וצריך לטבול בפני שלשה והואיל והדבר צריך ב"ד אין מטבילין אותו בשבת ולא ב"ט ולא בלילה ואם הטבילוהו ה"ז גר.

הלכה ז - גר קטן מטבילין אותו על דעת ב"ד שזכות היא לו, מעוברת שנתגיירה וטבלה אין בנה צריך טבילה, טבל בינו לבין עצמו ונתגייר בינו לבין עצמו ואפילו בפני שנים אינו גר, בא ואמר נתגיירתי בבית דינו של פלוני והטבילוני אינו נאמן לבא בקהל עד שיביא עדים.

הלכה ח - היה נשוי לישראלית או לגיורת ויש לו בנים ואמר נתגיירתי ביני לבין עצמי נאמן לפסול את עצמו ואינו נאמן לפסול את הבנים וחוזר וטובל בבית דין.

הלכה ט - גיורת שראינה נהגת בדרכי ישראל תמיד כגון שתטבול לנדתה ותפריש תרומה מעיסתה וכיוצא בזה, וכן גר שנוהג בדרכי ישראל שטובל לקריו ועושה כל המצות הרי אלו בחזקת גרי צדק, ואע"פ שאין שם עדים שמעדין לפני מי שנתגיירו, ואע"פ כן אם באו להתערב בישראל אין משיאין אותם עד שיביאו עדים או עד שיטבולו בפנינו הואיל והוחזקו עכו"ם.

הלכה י - אבל מי שבא ואמר שהיה עכו"ם ונתגייר בב"ד נאמן, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר, בד"א בארץ ישראל ובאותן הימים שחזקת הכל שם בחזקת ישראל, אבל בחוצה לארץ צריך להביא ראיה ואח"כ ישא ישראלית, ואני אומר שזו מעלה ביוחסין.

הלכה יא - כשם שמלין ומטבילין את הגרים כך מלין ומטבילין את העבדים הנלקחים מן העכו"ם לשם עבדות, הלוקח עבד מן העכו"ם וקדם א העבד וטבל לשם בן חורין קנה עצמו, והוא שיאמר בעת טבילה הריני טובל בפניכם לשם גירות, ואם טבל בפני רבו אינו צריך לפרש אלא כיון שטבל נשתחרר לפיכך צריך רבו לתקפו במים עד שיעלה והוא תחת שיעבודו ומודיעו בפני הדיינין שלשם עבדות מטבילו, ואין העבד טובל אלא בפני שלשה וביום כגר שמקצת גירות הוא.

הלכה יב - כששתחרר העבד צריך טבילה אחרת בפני שלשה ביום שבו תיגמר גירותו ויהיה כישאל, ואין צריך לקבל עליו מצות ולהודיעו עיקרי הדת שכבר הודיעוהו כשטבל לשם עבדות.

הלכה יג - ובמקוה הכשר לטבילת נדה שם מטבילין את הגרים ואת העבדים ואת המשוחררים וכל דבר שחוצץ בנדה חוצץ בגרים ובעבדים ובמשוחררים.

הלכה יד - אל יעלה על דעתך ששמשון המושיע את ישראל או שלמה מלך ישראל שנקרא ידיד יי' נשאו נשים נכריות בגיותן, אלא סוד הדבר כך הוא, שהמצוה הנכונה כשיבא הגר או הגיורת להתגייר בודקין אחריו שמא בגלל ממון שיטול או בשביל שררה שיזכה לה או מפני הפחד בא להכנס לדת, ואם איש הוא בודקין אחריו שמא עיניו נתן באשה יהודית, ואם אשה היא בודקין שמא עיניה נתנה בבחור מבחורי ישראל, אם לא נמצא להם עילה מודיעין אותן כובד

עול התורה וטורה שיש בעשייתה על עמי הארצות כדי שיפרשו, אם קבלו ולא פירשו וראו אותן שחזרו מאהבה מקבלים אותן שנאמר ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה.

הלכה טו - לפיכך לא קבלו בית דין גרים כל ימי דוד ושלמה, בימי דוד שמא מן הפחד חזרו, ובימי שלמה שמא בשביל המלכות והטובה והגדולה שהיו בה ישראל חזרו, שכל החוזר מן העכו"ם בשביל דבר מהבלי העולם אינו מגירי הצדק, ואעפ"כ היו גרים הרבה מתגיירים בימי דוד ושלמה בפני הדיוטות, והיו ב"ד הגדול חוששין להם לא דוחין אותן אחר שטבלו מכ"מ ולא מקרבין אותן עד שתראה אחריתם.

הלכה טז - ולפי שגיייר שלמה נשים ונשאן, וכן שמשון גייר ונשא, והדבר ידוע שלא חזרו אלו אלא בשביל דבר, ולא על פי ב"ד גיירום חשבן הכתוב כאילו הן עכו"ם ובאיסורן עומדין, ועוד שהוכיח סופן על תחלתן שהן עובדות כו"ם שלהן ובנו להן במות והעלה עליו הכתוב כאילו הוא בנאן שנאמר אז יבנה שלמה במה.

הלכה יז - גר שלא בדקו אחריו או שלא הודיעוהו המצות ועונשן ומל וטבל בפני ג' הדיוטות ה"ז גר, אפילו נודע שבשביל דבר הוא מתגייר הואיל ומל וטבל יצא מכלל העכו"ם וחוששין לו עד שיתבאר צדקותו, ואפילו חזר ועבד כו"ם הרי הוא כישראל מומר שקידושו קידושין, ומצוה להחזיר אבידתו מאחר שטבל נעשה כישראל, ולפיכך קיימו שמשון ושלמה נשותיהן ואע"פ שנגלה סודן.

הלכה יח - ומפני זה אמרו חכמים קשים להם גרים לישראל כנגע צרעת שרובן חוזרין בשביל דבר ומטעין את ישראל, וקשה הדבר לפרוש מהם אחר שנתגיירו, צא ולמד מה אירע במדבר במעשה העגל ובקברות התאוה וכן רוב הנסיונות האספסוף היו בהן תחלה.

רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק יד
הלכה א

כיצד מקבלין גירי הצדק כשיבוא אחד להתגייר מן העכו"ם ויבדקו אחריו ולא ימצאו עילה, אומרים לו מה ראית שבאת להתגייר, אי אתה יודע שישראל בזמן הזה דוויים ורחופים ומסוחפין ומטורפין ויסורין באין עליהן, אם אמר אני יודע ואיני כדאי מקבלין אותו מיד.

הלכה ב - ומודיעין אותו עיקרי הדת שהוא ייחוד השם ואיסור עכו"ם, ומאריכין בדבר הזה ומודיעין אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות ואין מאריכין בדבר זה, ומודיעין אותו עון לקט שכחה ופיאה ומעשר שני, ומודיעין אותו עונשן של מצות, כיצד אומרים לו הוי יודע שעד שלא באת לדת זו אם אכלת חלב אי אתה ענוש כרת, אם חללת שבת אי אתה ענוש סקילה, ועכשיו אחר שתתגייר אם אכלת חלב אתה ענוש כרת, אם חללת שבת אתה ענוש סקילה, ואין מרביץ עליו, ואין מדקדקין עליו, שמא יגרום לטרדו ולהטותו מדרך טובה לדרך רעה שבתחלה אין מושכין את האדם אלא בדברי רצון ורכים וכן הוא אומר בחבלי אדם אמשכם ואח"כ בעבותות אהבה.

הלכה ג - וכשם שמודיעין אותו עונשן של מצות כך מודיעין אותו שכרן של מצות, ומודיעין אותו שבעשיית מצות אלו יזכה לחיי העולם הבא, ושאיין שום צדיק גמור אלא בעל החכמה שעושה מצות אלו ויודען.

הלכה ד - ואומרים לו הוי יודע שהעולם הבא אינו צפון אלא לצדיקים והם ישראל וזה שתראה ישראל בצער בעולם הזה טובה היא צפונה להם שאינן יכולין לקבל רוב טובה בעולם הזה כאומות, שמא ירום לבם ויתעו ויפסידו שכר העולם הבא כענין שנאמר וישמן ישורון ויבעט.

הלכה ה - ואין הקב"ה מביא עליהן רוב פורענות כדי שלא יאבדו אלא כל העכו"ם כלין והן עומדין, ומאריכין בדבר הזה כדי לחבבן, אם חזר בו ולא רצה לקבל הולך לדרך, ואם קיבל אין משהין אותו אלא מלין אותו מיד, ואם היה מהול מטיפין ממנו דם ברית ומשהים אותו עד שיתרפא רפואה שלימה, ואחר כך א מטבילין אותו.

הלכה ו - ושלשה עומדין על גביו ומודיעין אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות פעם שנייה והוא עומד במים, ואם היתה אשה נשים מושיבות אותה במים עד צוארה והדיינין מבחוץ ומודיעין אותה מקצת מצות קלות וחמורות, והיא יושבת במים ואח"כ טובלת בפניהם והן מחזירין פניהן ויוצאין כדי שלא יראו אותה כשתעלה מן המים.

שאלה מה יאמר אדוננו בדבר בחור, שקנה שפחה יפת תואר והיא אצלו בחצרו, והחצר גדולה והוא דר עם אשת אביו ושלש בנותיה הקטנות. נפלו דין ודברים בינו ובין אחיו. תבעו (האח) אל השופט ואירעו ביניהם דין ודברים הרבה. אחר כך הלשין אחיו אותו אל השופט, שקנה שפחה נוצריה וגיריה (ההלשנה מבוססת על האיסור לעשות עבד ליהודי או לנוצרי, א' שטראוס, תולדות היהודים במצרים וסוריה רל"ה מזכיר איסור זה משנת /אלף שלש מאות חמשים וארבע/, ומשאלתנו יוצא, שגם קודם נתפרסמו איסורים כאלה והשווה שטראוס שם רל"ו) והוא מתיחד עמה (השווה בירגשטרסר מ"ה, שטראוס שם רי"ח (שהרי השפחה בחזקת מוסלמית, השווה ההערה הבאה)). באה השפחה (לפני השופט), ושאלה השופט, מה היא, אמרה: יהודיה. הציע לה הפשעות (ר"ל להצהיר שהיא מוסלמית (או, ראה הערה /קודמת/, שהיא נוצריה, כי שפחה נוצרית, שהמירה את דתה, חייבת להתאסלם, ר' שטראוס שם רל"ו), כי אין יהודי רשאי להחזיק עבד מוסלמי, ר' בירגשטרסר מ"ה, שטראוס שם) וסרבה ואמרה: אני, יהודיה בת להוציאה מביתו משום יחוד, אף על פי שלא יתיחד עמה, משום שנאמר (במדבר ל"ב, כ"ב, פ"ן) והייתם נקיים מ"י ומישראל, או נאמר, משום שאשת אביו עמו בחצר, איננו חייבים להוציאה מאצלו. ואם בית דין צריכים להוציאה, מאיזה טעם תהיה הוצאתה, לפי שלא מצינו שאסרו אלא יחוד פנויה ויחוד בגויה, ומאיזה טעם נאסר ישיבתה בביתו? והאם לה דין יפת תואר אם לאו? יורנו רבינו ושכרו כפול מן השמים.

התשובה ((הת' הובאה במלאכת שלמה לר"ש עדני ליבמות פ"ב מ"ח מועתק מלשון ערבי ועי' שו"ת חיים ושלום לר"ח פלאג"י שהביאה להלכה, גליון פ"ן)) [אין לה דין יפת תואר], לפי שזאת נתייחדה בדין תורה, משום שהותר ליקחה לאשה באותה העת, ר"ל בעת הכבוש, כשהיא בגיורתה, מפני שלא דברה תורה אלא כנגד היצר (קידושין כ"א ב') כמו שהותר להם באותה העת לאכול האסורים (חולין י"ז א' והג"י שלפני: כתלי דחזירי, ועי' ה' מלכים פ"ח ה"א ערפי חזירים, קדלי, אף בבית הבחירה להמאירי שם, ועיין ערוך קתל והערת קהוט שם, והנה לפי דברי רבינו טעם אחד ליפת תאר ולקדלי דחזירי, ועיין הגהות מהר"ן חיות בחולין שם, א"ן) ובתים מלאים כל טוב אפילו קדלי דחזירי, ואין להקיש על זה. וצריכים בית דין אחר זאת השמועה אשר לא טובה (שמואל א' ב' כ"ד, ועי' קידושין פ"א א' ופי' המשניות שם וה' סנהדרין פכ"ד ה"ה, ועי' ת' קי"א) (לכפותו) להוציאה (עי' ת' ר' נטרונאי גאון בשערי צדק ג' ר' ל"ח דאסור לקנות שפחה יפת תואר להתיחד עמה) או ישחררה וישאנה לאשה, אעפ"י שיש בזה כעין עברה, לפי שהנטען על השפחה ונשתחררה אסור לו לישאנה לכתחלה, (משנה יבמות סוף פ"ב (כ"ד ב), הלכות גרושין פ"י הי"ד, א"ן) לפי שכבר פסקנו פעמים אחדות בכגון אלו המקרים, שישחררה וישאנה. ועשינו זאת מפני תקנת השבים ואמרנו מוטב שיאכל רוטב ולא שומן עצמו. (ע"פ הברייתא יבמות פ"ב סוף ע"א ועיין קדושין כ"א סוף ע"ב, א"ן) וסמכנו על דבריהם ז"ל (עי' ברכות נ"ד א' וש"נ, פ"ן) עת לעשות ליי"ה הפרו תורתך. ומסייעין לו לישאנה בעדינות וברוך, ויקבעו לו מועד לישאנה או להוציאה, כמו שעשה עזרא (עזרא י', י' - מ"ד) ע"ה. והאלהים יתעלה יתקן קלקולנו, כמו שהבטיח ואמר ואסירה כל בדיליך [ישעיה א' כ"ה, פ"ן]. וכתב משה.

תוספות מסכת חולין דף ג עמוד ב

קסבר כותים גרי אריות הן - ושחיתתן פסולה כמו של עובדי כוכבים מוזבחת מה שאתה זובח אתה אוכל כלומר אותו שהוא בר זביחה לאפוקי עובד כוכבים ואוכל נבלות להכעיס ואף על גב דאמר בסוף פ"ב דיבמות (דף כד:) אחד גרי אריות ואחד גרי חלומות כולם גרים גמורים היינו כשמתגייר לגמרי מפחד אריות אבל כותיים לא נתגיירו לגמרי כדכתיב במלכים (ב יז) את ה' היו יראים ואת אלהיהם היו עובדים ומאן דאמר גרי אמת הן קסבר דשוב נתגיירו לגמרי.

בבלי בכורות ל ע"ב

הגר שקיבל עליו דברי תורה, אפי' נחשד לדבר אחד - הוי חשוד לכל התורה כולה והרי הוא כישאל מומר, נפקא מינה, דאי קדיש - קידושיו קידושין.

הלכות גרים:

גר מעובד כוכבים שבא להתגייר אינו גר עד שימול ויטבול היה נימול כתב ר"ח שאין לו תקנה אבל בניו נימולים ונכנסין בקהל דהא אגייר בטבילה וכגר חשוב להכשיר זרעו אבל לא הוא ובעל הלכות כתב שיש לו תקנה שמטיפין ממנו דם ברית ובעל העיטור כתב שאם נולד מהול א"צ להטיף ממנו דם ברית אלא בטבילה לחד סגי כאשר ואם לא נולד מהול אלא שלא נימול לשם גירות כגון ערבי מהול צריך להטיף ממנו דם ברית וא"א הרא"ש ז"ל לא חילק אלא בכל ענין צריך להטיף ממנו דם ברית וכתב עוד אם נכרת הגיד אין מילתו מעכבתו מלהתגייר וסגי ליה בטבילה וכ"כ גאון סריס שבא להתגייר נכנס תחת כנפי השכינה כאשר וכשבא להתגייר אומרים לו מה ראית שבאת להתגייר אי אתה יודע שישראל בזמן הזה דחופים וסחופים ומטורפין ויסורין באין עליהם ואם אמר יודע אני ואיני כדאי להתחבר עמהם מקבלין אותו מיד ומודיעין אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות ומודיעין אותו עונשן של מצות שאומרים לו קודם שבאת למדה הזאת אכלת חלב אי אתה ענוש כרת חללת שבת אי אתה חייב סקילה ועתה אכלת חלב אתה ענוש כרת חללת שבת אתה חייב סקילה ומודיעין אותו מתן שכרן של מצות שאומרים לו הוי יודע שעה"ב אינו צפון אלא לצדיקים וישראל בעה"ז אינן יכולין לקבל לא רוב טובה ולא רוב פורענות ואין מרבין עליו ואין מדקדיקין עליו קבל מלין אותו מיד ואם נשתיירו בו ציצין המעכבין את המילה מלין אותו שנייה וממתינין לו עד שיתרפא ומטבילין אותו טבילה הוגנת בלא חציצה וגייז מזייה ושקל טופריה דידיה ודכרעיה וכד סליק מברך בא"י אמ"ה אקב"ו על הטבילה ות"ח עומדים על טבילתו ומודיעין אותו אז ג"כ קצת מצות קלות וקצת מצות חמורות והרי הוא כישראל לכל דבר שאם חזר לסורו ה"ה כישראל מומר שאם קדש קידושיו קידושין ואשה נשים מושיבות אותה עד צוארה במים ות"ח עומדים מבחוץ ומודיעין אותה מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות וכל עניניו בין להודיעו המצות לקבלם בין המילה ובין הטבילה צריך שיחיה בג' הכשרים לדון וביום ומיהו דוקא לכתחילה אבל בדיעבד אם מל אותו או טבל בפני שנים ובלילה אפי' לא טבל לשם גירות אלא איש שטבל לקרו ואשה שטבלה לנדותה הוי גר ומותר בישראלית חוץ מקבלת המצות שמעכבת אם אינו ביום ובשלשה ולרב אלפס אפילו בדיעבד שטבל או מל בפני שנים או בלילה מעכב ואסור בישראלית אבל אם נשא ישראלית והוליד ממנה בן לא פסלינן ליה המל הגרים מברך בא"י אמ"ה אקב"ו למול הגרים ולהטיף מהם דם ברית שאלמלא דם ברית לא נתקיימו שמים וארץ שנאמר אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי וחותרם בא"י כורת הברית ולדברי האומר שמברכים שמים על העבדים גם על הגרים מברכים שמים נכרית שנתגיירה והיא מעוברת בנה אין צריך טבילה נכרי קטן אם יש לו אב יכול לגייר אותו ואם אין לו אב ובא להתגייר ב"ד מגיירין אותו שזכות הוא לו וזכין לאדם בלא ידיעתו ולא שנא קטן שגיירו אביו או גיירוהו ב"ד יכול למחות כשיגדיל ואין דינו כישראל מומר אלא כנכרי גמור בד"א כשלא נהג מנהג יהדות משהגדיל אבל נהג מנהג יהדות משהגדיל שוב אינו יכול למחות ואם חזר בו דינו כישראל מומר כתב בעל הלכות חרש שוטה וקטן שבאו להתגייר אין מקבלין אותן מפני שאין כשרין להתנות עליהן אבל קטן אף על פי שאין בו דעת מלין אותו על פי אבותיו ואיני יודע למה פסק דלא כרב הונא דאמר קטן מטבילין אותו על דעת ב"ד אף על גב דקאמר לימא מסייע ליה ודוחה אותו עיקר דבריו לא נדחו. כתב הרמב"ם עכו"ם שבא לחתוך ערלתו מפני מכה או מפני שחין שנולד לו בה אם נתכוין למילה מצוה לישראל למול אותו: גר שבא ואמר נתגיירתי בב"ד פלוני כראוי אינו נאמן בין בארץ ישראל בין בחוץ לארץ עד שיביא ראיה ומיהו אפילו לא אמרו העדים אלא שמענו שנתגייר בב"ד פלוני יש אומרים שהוא עדות שא"צ עדות גמורה אלא גילוי מילתא ויש אומרים שצריך עדות גמורה וכן הוא מסקנת א"א הרא"ש ז"ל ומה שצריך עדות דוקא כשידענו בו שהיה נכרי אבל לא הכרנוהו שהיה נכרי ובא ואמר נתגיירתי בב"ד פלוני נאמן ואם אמר נתגיירתי ביני לבין עצמי ויש לו בנים אינו נאמן לפוסלן אבל נאמן על עצמו לשוויי נפשו חתיכה דאיסורא ליאסר בבית ישראל אבל אם בא על בת ישראל לא פסלה אחד איש שנתגייר לשם אשה ואחד אשה שנתגיירה לשם איש ושנתגייר לשם שלחן מלכים ואחד גרי אריות וחלומות כולם גרים כתב בעל הלכות גר שחזר לסורו יינו יין נסך ופתו פת כותי ופירותיו טבלים וספריו ספרי קוסמין ושמו ויינו ובשאר כל דבריו כעובד כוכבים ונראה לאו לכל מילי קאמר דהוי כעובד כוכבים שהרי אם קדש בת ישראל קדושו קידושין אלא לענין להרחיקו קאמר:

בית יוסף יורה דעה סימן רסח אות יב ד"ה אחד גר

יב אחד גר שנתגייר לשם אשה ואחת אשה שנתגיירה לשם איש וכו' כולם גרים. מסקנא דגמרא בפרק שני דיבמות (כד:). כתב הרמב"ם בפרק י"ג מהלכות איסורי ביאה (הל' יד טו יז) המצוה הנכונה כשיבוא הגר להתגייר בודקין אחריו שמה בגלל ממון שיטול או בשביל שררה שיזכה לה או מפני הפחד בא ליכנס לדת ואם איש הוא בודקין אחריו שמה עיניו נתן באשה יהודית ואם אשה היא בודקין שמה עיניה נתנה בבחורי ישראל ואם לא נמצאת להם עילה מודיעין להם כובד עול התורה וטורח שיש בעשייתה על עמי הארצות כדי שיפרשו אם קיבלו ולא פירשו וראו אותן שחזרו מאהבה מקבלין אותן לפיכך לא קיבלו בית דין גרים כל ימי דוד ושלמה בימי דוד שמה מן הפחד חזרו ובימי שלמה שמה בשביל המלכות והטובה והגדולה שהיו בה ישראל חזרו שכל החוזר מן הגוים בשביל דבר מהבלי העולם אינו מגייר הצדק ואף על פי כן היו גרים הרבה מתגיירים בימי דוד ושלמה בפני הדיוטות והיו בית דין הגדול חוששין להם לא דוחין להם אחר שטבלו מכל מקום ולא מקרבין אותם עד שתראה אחריתם מי שלא בדקו אחריו או

שלא הודיעוהו המצות ועונשן ומל וטבל בפני שלשה הדיוטות הרי זה גר אפילו נודע שבשביל דבר הוא מתגיר והואיל ומל וטבל יצא מכלל הגוים וחוששין לו עד שיתבאר צדקתו ואפילו חזר ועבד עבודה זרה הרי הוא כישראל משומד שקידושו קידושין ומצוה להחזיר אבידתו מאחר שטבל נעשה כישראל וכתב הרב המגיד לפיכך לא קיבלו בית דין וכו' בפרק הערל (עו.) לא קיבלו גרים בזמן דוד ושלמה וכו' ושם אמרו במקום אחר (עט.) שבימי דוד ניתוספו עליהם ק"ג אלף גרים ומתוך כך ביאר רבינו שבית דין הדיוטות היו מגיירים אותם ובדיעבד כולם גרים וכ"כ מן המפרשים ז"ל. גר שלא בדקו אחריו וכו' זה פשוט שאין הודעת המצות מעכב דיעבד ואמרו בפרק החולץ (מז:): טבל ועלה הרי הוא כישראל לכל דבריו דאי קידש ישראל משומד הוא וקידושו קידושין. ומ"ש רבינו ומצוה להחזיר אבידתו הוא ממה שנתבאר בפרק י"א מהלכות גזילה (ה"ב) שמחזירין אבידת המשומד והוא שיהיה משומד לתיאבון כמו שנזכר שם עכ"ל. ותמיהני עליו דמאי לתיאבון שייך בחזר ועבד עבודה זרה דלא שייכא לתיאבון אלא בגזל ועריות ומאכלות אסורות שנפשו של אדם מתאוה להם ומחמתדן (מכות כג:) ועוד דלא חילקו בין לתיאבון ולהכעיס אלא באחת משאר מצות אבל עבודה זרה שהמודה בה ככופר בכל התורה וכן המחלל שבת בפרהסיא הרי הם כגוים כדאייתא בפ"ק דחולין (ה.) ואסור להחזיר להם אבידה וכך הם דברי הרמב"ם בפרק י"א מהלכות גזילה (שם) ומה שכתב, בפרק י"ג מהלכות איסורי ביאה שמצוה להחזיר אבידתו לא אחזר ועבד עבודה זרה קאי אלא למה שכתב והואיל ומל וטבל יצא מכלל הגוים וקאמר דמצוה להחזיר אבידתו דמאחר שטבל נעשה כישראל וזה ברור בעיני: ודע דהא דלא קיבלו גרים לא בימי דוד ולא בימי שלמה איתא נמי בפרק שני דיבמות (שם) וכתבו שם התוספות (ד"ה לא) וההיא דפרק שני דשבת (לא.) דאתא לקמיה דהלל ואמר גיירני על מנת ליעשות כהן גדול בטוח היה דסופו לעשות לשם שמים וכן ההיא דהתכלת (מנחות מד.) דאתא לקמיה דרבי ואמרה גיירני על מנת שאנשא לאותו תלמיד עכ"ל ומכאן יש ללמוד דהכל לפי ראות עיני בית דין. ועל מ"ש הרמב"ם שהיו גרים מתגיירים בימי דוד ושלמה בפני הדיוטות נראה לדקדק דמדלא אמר בפני בית דין הדיוטות דאע"ג דאנן הדיוטות אנן כדאייתא בסוף גיטין (פח:) על בית דין שבזמן הזה מכל מקום אין מקבלים אותם גרים בבית דין דידן אלא שאם קיבלו אותם הדיוטות שאינם בית דין הרי הם גרים ואילו היה מדקדק הרב המגיד בדברי הרמב"ם כן לא היה כותב שבית דין הדיוטות היו מגיירים אותם וכ"כ המרדכי בהגהות פרק החולץ (סי' קי) נראה לי דמי שבא להתגייר וידוע לנו שבשביל תועלת דבר הם עושים אין לקבלם והביא כמה ראיות לדבר:

כתב בעל הלכות (הל' מילה כד ע"ד) גר שחזר לסורו יינו יין נסך ופתו פת כותי וכו'. נראה שטעמו מדאמרינן בפרק השולח (גיטין מה:) דגר שחזר לסורו הוה ליה מין ותניא בפ"ק דחולין (יג.) שחיטת מין לעבודה זרה פתו פת כותי יינו יין נסך ספריו [ספרין] קוסמין פירותיו טבלים. ופירש רש"י ספריו. תורה נביאים וכתובים שכתבן מין: כספרי קוסמין. נביאי הבעל דלשם עבודה זרה כתבו והכי נמי אמרינן במסכת גיטין (מה:): ספר תורה שכתבו מין ישרף: ומ"ש רבינו שהרי אם קידש בת ישראל קידושו קידושין. פשוט בהחולץ (מז:). וכתב נמוקי יוסף (טז: דיבור ראשון) בשם הריטב"א (מז: ד"ה לתנא) מסתברא דבדיני ממונות בהקנאות וחיובים כולם כישראל הוא נדון ומיהו אם דין המלכות הוא שיהא קונה ומקנה כגוי דינא דמלכותא דינא (נדריים כח.). וכתב עוד ישראל שחטא ועשה תשובה דכולי עלמא שורת הדין אינו צריך טבילה אלא קבלת חבירות בפני בית דין לכתחלה ואף על פי כן טובל הוא מדרבנן משום מעלה דומיא דעבד משוחרר שאין טבילתו אלא מדרבנן וכ"כ בתוספות עכ"ל ורבינו כתב בסימן רס"ז (רג:) בשם גאון ישראל משומד אינו צריך טבילה אלא מלקותה: [בדק הבית] וכן כתב הר"ש בן הרשב"ץ בתשובה (שו"ת הרשב"ש סי' פט) בני האנוסים כל שאמם מישראל אפילו מכמה דורות ואפילו גוי הבא על המשומדת זרע הבן הוא ישראל אפילו עד סוף העולם ואין להם דין גרים כלל ואין לנו להבהילם ולהחרידם כשבאים לחזור בתשובה ואין צריך להודיעם קצת מצות קלות וחמורות לפי שהם מחוייבים במצות כמונו והם מושבעים ועומדים מהר סיני ואינם צריכים טבילה וכשמל את עצמו צריך לברך אשר קדשנו במצותיו וצונו (להכניסו) [להכנס] דמצוה דרמיא עליה היא עכ"ל [עד כאן]:

שולחן ערוך יורה דעה סימן רסח

כיצד מגיירין הגר והגיורת, ודיני קדושת הגר, ובו י"ב סעיפים.

סעיף א

גר שנכנס לקהל ישראל, חייב מילה תחילה. א [א] <א> ואם מל כשהיה עובד כוכבים [ב] או שנולד מהול (טור בשם הרא"ש), א <ב> צריך להטיף ממנו דם ברית ג' ואין מברכין עליו. ד [ד] ואם נכרת הגיד, אין מילתו מעכבת מלהתגייר וסגי ליה בטבילה. (ה) טבל קודם שמל, מועיל, דבדיעבד הוי טבילה) (ב"י בשם הרמב"ן וכ"כ המ"מ פ"ד מהל' א"ב) ב (וי"א דלא הוי טבילה) (נ"י פרק החולץ בשם הרא"ה).

סעיף ב

כשבא להתגייר ג אומרים לו: <ג> מה ראית שבאת להתגייר, אי אתה יודע שישראל בזמן הזה דחופים סחופים (פי' אבודים וסחופים מן מדוע נסחף אבירך (ירמיה מו, טו)) ומטורפים, ויסורים באים עליהם. אם אמר: יודע אני ואיני כדאי להתחבר עמהם, מקבלין אותו מיד ומודיעים אותו [עיקרי הדת שהוא יחוד ה' ואיסור עבודת כוכבים,

ומאריכין עמו בדבר זה, ז] ומודיעים אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות, ומודיעים אותו מקצת עונשין של מצות, שאומרים לו: קודם שבאת למדה זו אכלת חלב אי אתה ענוש כרת, חללת שבת אי אתה חייב סקילה, ועכשיו אכלת חלב אתה ענוש כרת, חללת שבת אתה חייב סקילה. ד ואין מרבין עליו ה ואין מדקדקין עליו. וכשם שמודיעים אותו ענשין של מצות כך מודיעים אותו שכרן של מצות, ומודיעים אותו שבעשיית מצות אלו יזכה לחיי העוה"ב, ושאיין שום צדיק גמור אלא בעל החכמה שעושה מצות אלו ויודעם. ואומרים לו: הוי יודע שהעולם הבא אינו צפון אלא לצדיקים, והם ישראל וזה שתראה ישראל בצער בעולם הזה, טובה היא צפונה להם שאינם יכולים לקבל רוב טובה בעוה"ז כעובדי כוכבים, שמא ירום לבם ויתעו ויפסידו שכר עולם הבא, ואין הקדוש ברוך הוא מביא עליהם רוב פורענות כדי שלא יאבדו, ח] אלא כל העובדי כוכבים כלים והם עומדים. ומאריכין בדבר זה כדי לחבבן. אם קבל, מלין אותו מיד <ד> וממתינים לו <ה> עד שיתרפא רפואה שלימה ואח"כ (א) מטבילין אותו טבילה ט] והגנתו בלא חציצה. ז [י] וי"א שיגלח שערו ויטול צפרני ידיו ורגליו קודם טבילה (טור ורי"ף ורא"ש) ושלושה (תלמידי חכמים) ג"ז טור) עומדים על גביו ומודיעים אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות פעם שנייה, והוא עומד במים. ואם היתה אשה, נשים מושיבות אותה במים עד צוארה, והדיינים מבחורין, ומודיעין אותה מקצת מצות קלות וחמורות, והיא יושבת במים, ואח"כ טובלת (ב) בפניהם יא] והם מחזירים פניהם ויוצאין, כדי שלא יראו אותה כשתעלה מהמים, יב] ויברך על הטבילה אחר שיעלה מן המים, וכיון שטבל הרי הוא כישראל, <ו> שאם חזר לסורו הרי הוא כישראל מומר שאם קדש קדושו קדושיין.

סעיף ג

יג] כל ענייני הגר, בין להודיעו המצות לקבלם בין המילה בין הטבילה, ח צריך שיהיו <ז> בג' הכשרים לדון, וביום (תוס' ורא"ש פ' החולין). יד] מהיו דוקא לכתחלה, ט (ג) אבל בדיעבד אם לא מל או טבל י אלא בפני ב' (או קרובים) (הגהות מרדכי) ובלילה, אפילו לא טבל לשם גרות, אלא איש <ח> שטבל לקריו ואשה שטבלה לנדתה, הוי גר ומותר בישראלית, טו] <ט> חוץ מקבלת המצות שמעכבת אם אינה ביום ובשלושה. (ד) טז] ולהרי"ף ולהרמב"ם, אפילו בדיעבד שטבל או מל בפני שנים יז] או בלילה, מעכב, ואסור בישראלית, יא אבל אם נשא ישראלית (ה) והוליד ממנה בן, יב <י> לא פסלינן ליה.

סעיף ד

יח] <יא> הואיל וטבילת גר צריך בית דין של ג', אין מטבילין אותו יג בשבת ולא ביי"ט יד ולא בלילה. ואם טבל, הרי זה גר.

סעיף ה

טו יט] המל את הגרים מברך: בא"י אמ"ה אקב"ו כן למול את הגרים, ואח"כ מברך: בא"י אמ"ה אקב"ו למול את הגרים, ולהטיף מהם דם ברית, שאלמלא דם ברית לא נתקיימו שמים וארץ שנאמר: אם לא בריתי יומם וליילה חקת שמים וארץ <יב> לא שמת (ירמיה לג, כה).

סעיף ו

עובדת כוכבים (ו) שנתגיירה והיא (ז) מעוברת, בנה אין צריך טבילה.

סעיף ז

עובד כוכבים קטן, אם יש לו אב יכול לגייר אותו. ואם אין לו אב, טז ובא להתגייר או אמו מביאתו להתגייר, בית דין מגיירין אותו, ושזכות הוא לו וזכין לאדם שלא בפניו. כא] <יג> בין קטן שגיירו אביו בין שגיירוהו ב"ד, יז (ח) יכול למחות משיגדיל ואין דינו כישראל מומר <יד> אלא כעובד כוכבים.

סעיף ח

בד"א, כשלא נהג מנהג יהדות משהגדיל, אבל נהג מנהג יהדות משהגדיל שוב יח אינו יכול למחות.

סעיף ט

עובד כוכבים שבא לחתוך ערלתו מפני מכה או מפני שחין שנולד לו בה, יט אסור לישראל לחתכם, מפני <טו> שלא נתכוון העובד כוכבים למצוה. לפיכך אם נתכוון העובד כוכבים למילה, מצוה לישראל למול אותו. (כב) ובמקום שמתו רפאות העובד כוכבים, מותר בכל ענין (נ"י פ' נושאין על האנוסה ורמב"ם ורש"י וע"ל סימן קנ"ח).

סעיף י

עובד כוכבים או עובדת כוכבים שבא ואמר: נתגיירתי בבית דינו של פלוני, כראוי, אינו נאמן לבא בקהל עד שיביא עדים. כג] ואם ראינום נוהגין כדרכי ישראל ועושים כל המצות, הרי אלו בחזקת גרי צדק ואף על פי שאין שם עדים

שמעידים בפני מי נתגיירו. כד] ואף על פי כן, אם באו להתערב בישראל אין משיאין אותם עד שיביאו עדים או עד שיטבלו בפנינו, הואיל והוחזקו עובדי כוכבים. כ כה] אבל מי שבא ואמר שהוא עובד כוכבים ונתגייר בבית דין, נאמן, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר. כא וכתב הרמב"ם במה דברים אמורים, בארץ ישראל באותן הימים, שחזקת הכל שם בחזקת ישראל, אבל בח"ל צריך להביא ראיה ואח"כ ישא ישראלי, שמעלה עשו ביוחסין.

סעיף יא

מי שהיה מוחזק בישראל שאמר: נתגיירתי ביני לבין עצמי, ויש לו בנים, אינו נאמן על הבנים כב אבל נאמן על עצמו לשוויה נפשיה חתיכא דאיסורא ליאסר בבת ישראל עד שיטבול בפני בית דין.

סעיף יב

כג כו] כשיבא הגר להתגייר, בודקים אחריו שמא בגלל ממון שיטול או בשביל שררה שיזכה לה או מפני הפחד בא ליכנס לדת. כז] ואם איש הוא, בודקין אחריו שמא עיניו נתן באשה יהודית. ואם אשה היא, בודקין אחריה שמא עיניה נתנה בבחורי ישראל, ואם לא נמצאת להם עילה מודיעים להם כובד עול התורה וטורח שיש בעשייתה על עמי הארצות, כדי שיפרשו. אם קיבלו ולא פירשו, וראו אותם שחזרו מאהבה, מקבלים אותם. ואם לא בדקו אחריו, (ט) או שלא הודיעוהו שכר המצות ועונשן, ומל וטבל בפני ג' הדיוטות, ה"ז גר אפי' נודע שבשביל דבר הוא מתגייר, הואיל ומל וטבל יצא מכלל העובדי כוכבים, וחוששים לו עד שתתברר צדקתו; כח] ואפילו <טז> חזר ועבד עבודת כוכבים, הרי הוא כט] כישראל מומר שקדושיו קדושין. כד (ישראל מומר שעשה תשובה, א"צ לטבול; ל] רק מדרבנן (י) יש לו לטבול לא] ולקבל עליו דברי חבירות בפני ג') (נ"י פ' החולץ).